

عنوان مقاله:

مطالعه ، مرمت و احیاء خانه ی تاریخی احمد دوست

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

علی حاجی کلایی - دانشجوی دکتری سازه، گروه عمران، واحد شاهرود، دانشگاه آزاد اسلامی، شاهرود، ایران

حامد ولی زاده - استادیار، گروه عمران، واحد شاهرود، دانشگاه آزاد اسلامی، شاهرود، ایران

خلاصه مقاله:

در دنیای امروز حفظ بناهای ارزشمند تاریخی که هویت فرهنگی و نشانگر مسیر رشد و تعالی تمدن بشری است دارای اهمیت ویژه ای میباشد. هر کشوری تلاش می کند با بکارگیری روش های خاص بهسازی از تخریب آثار تاریخی و میراث فرهنگی خود در برابر بلایای طبیعی و حوادث غیرمترقبه محافظت و نگهداری نماید. کشور ایران که دارای تمدن ۵۰۰۰ ساله می باشد میراث دار بناهای کهن ارزشمند تاریخی فراوانی می باشد. اکثر بناهای تاریخی ایران از مصالح بنایی نظیر خشت و گل و سنگ ، چوب و آجر ساخته شده اند، این گونه مصالح به علت ضعف ساختار فیزیکی و پایین بودن ظرفیت کششی و برشی آن ها، در برابر نیروهای سهمگین زلزله تاب مقاومت نیاورده و دچار خسارت های سنگین سازه ای و بعضا مانند مجموعه ارگ بم بیش از ۸۰ درصد از بنا بشدت تخریب میشود [۱]. خانه های تاریخی نیز بر اساس نیازهای فرهنگی ، اجتماعی و اقتصادی انسان به عنوان کاربر فضا و همچنین در ارتباط با بستر طبیعی ، بنا شده است . حفاظت از آنها به منزله پاسداشت هویت ملی بوده و آگاهی از نحوه عملکرد و نقش اجتماعی شان مبنایی برای شناخت و تبیین نظام مدیریت حفاظتی از این عناصر ارزشمند بافت های تاریخی است. یکی از رایج ترین شیوه های حفظ و نگهداری از بناها و یادمان های تاریخی ، احیا آن ها متناسب با ظرفیت های موجود در بنا است . واژه احیا اساسا بنیان فکری و نظری مرمت در بناهای تاریخی است ، ورود به جرگه حیات یا اعطا زندگی مجدد به بنای تاریخی امکانپذیر خواهد بود و اگر غیر این باشد مرمت مفهوم خود را ندارد. احیاء یک ضرورت مشروط برای ادامه زندگی بنای تاریخی است به شرط اینکه عملکردها متناسب با ویژگی های ساختاری ، اجتماعی بافت و بنای تاریخی باشد.

کلمات کلیدی:

بهسازی - مرمت - بناهای تاریخی - خانه تاریخی احمد دوست .

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1959876>

